

[Skræppenborg-Nielsen.]

er tidssvarende, d. v. s. svarer til de krav, der i dag med rette må og kan stilles til en sådan lov. Men alt dette skal jeg tillade mig at vende tilbage til ved en anden lejlighed.

Til sidst til det ærede medlem hr. Asger Jensen, som før udtalte — jeg tror, jeg har det ordret —: vi kan ikke undvære karenstiden, når sygelønsdagpenge skal udbetales. Hvorfor kan man egentlig ikke det, når tusinder andre her i landet ikke er omfattet af en sådan ventetid? Hvorfor skal det kun være lønarbejdere, der skal have ventetid, når sygdom melder sig? Jeg er naturligvis helt uenig med det ærede medlem i hans betragtninger også i dette spørgsmål.

Iver Poulsen: De lovforslag, som den højt-ærede socialminister har fremsat, føjer sig principielt stort set smukt ind i den lov-kæde, som regeringen har foreslået og kaldt vejen og den eneste vej til den såkaldte helhedsløsning af de økonomiske vanskeligheder, som regeringen har bragt landet ud i. Her som i går gælder det imidlertid, at regeringen ikke har villet give os tid til at gennemarbejde forslagene. Men bortset fra, at en sådan fremgangsmåde i hvert fald af mig anses for en hån såvel mod folketinget som mod folkestyret, gør det i praksis i det foreliggende tilfælde ikke så meget med den manglende tid, eftersom regeringen jo ikke ønsker at forhandle med folketinget, før det har sagt et klart ja til den socialistiske linje, som kendetegner lovforslagene. Men et sådant ja får regeringen i hvert fald ikke fra de uafhængige. Vi har nemlig placeret os sådan i politik, at vi siger et klart nej til regeringens socialiseringsforsøg.

Forslaget om forhøjelse af invalide- og folkepensionsbidraget har selvfølgelig den indtægtsnivellerende virkning, som regeringen tilstræber såvel i stort som i småt. Recepten er den gammelkendte socialdemokratiske, at jo flittigere et menneske er, desto mere skal det betale til de mindre flittige medborgere. Regeringen skal jo endelig passe på, at borgerne ikke bliver for flittige, og at den enkelte ikke får mulighed for at sikre sin økonomiske frihed og uafhængighed af socialisternes store anonyme velgører og afgud, staten. Dette forslag er et led i sådanne bestræbelser, hvorfor

vi naturligvis ikke kan medvirke til dets gennemførelse.

Det andet lovforslag, forslaget om særligt tillæg til folke-, invalide- og enkepensionister samt om forhøjelse af grænsen for hjælp til underhold, er ikke mindst interessant på grund af det tidspunkt, hvorpå det bliver fremsat, og det kan med tidligere praksis i erindring ikke komme som nogen overraskelse, for valgskyerne hænger jo endnu tungt her over Christiansborg; men det kan vel for resten ikke vare mange timer, før den lumre luft renses med udskrivningen af et valg, for regeringen vil da sikkert, fremfor at gennemføre hele dette lovkompleks alene, foretrække at tage valget nu i stedet for om et halvt eller et helt år, hvor den barske virkelighed desværre — jeg siger udtrykkeligt desværre — vil forhindre regeringen i at tale om de gode tider og den fulde beskæftigelse. Og der kan vel ikke være tale om en tredje mulighed; jeg tror ikke, at den mulighed findes, for det må da være ganske utænkeligt, at et borgeligt parti kan gå ind i et kompromis med regeringen om et forlig, hvis hovedlinje og hovedindhold bliver det foreslåede socialistiske lovkompleks, og lige så utænkeligt finder jeg det da, at et borgerligt parti vil sidde ganske passivt hen og lade regeringen gennemføre sine lovforslag uden at gøre den modstand, som nu er mulig for et mindretal. I en sådan situation gælder det naturligvis om at få stemmeskytset kørt i stilling, og det er åbenbart det, regeringen gør med dette lovforslag. For nogen saglig begrundelse er der ikke for lovforslaget, og da slet ikke på baggrund af regeringens tale om lønstop som medvirkende middel til at genskabe den økonomiske balance, som regeringen har sat over styr.

Nu ved jeg meget godt, at jeg vil blive stillet over for den kendte, sentimentale tale, om det virkelig skal være vore gamle og vore syge, der skal holde for og betale for regeringens letsindighed. Men det ændrer ikke noget i min opfattelse: at når familien Danmarks indtægter falder og familiens overforbrug truer med at styrte den ud i den store fallit, så må — hvis det da er en ordentlig familie med virkeligt sammenhold — alle og enhver være klar over, at der med den nødvendige forståelse af situationens